

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 25.11.1971, sp. zn. 4 Tz 75/71, ECLI:CZ:NS:1971:4.TZ.75.1971.1

Číslo: 56/1972

Právní věta: Skončilo-li trestní stíhání proti obviněnému pravomocným rozhodnutím prokurátora o postoupení věci národnímu výboru k projednání jako přestupek, nelze pokračovat v trestním stíhání, nebylo-li takové rozhodnutí v předepsaném řízení zrušeno.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 25.11.1971

Spisová značka: 4 Tz 75/71

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Postoupení věci, Překážka věci rozhodnuté, Trestní stíhání

Předpisy: 141/1961 Sb. § 11 odst. 1 písm. h

§ 172 odst. 1 písm. d

§ 173 odst. 2

§ 188 odst. 1 písm. d

§ 188 odst. 1 písm. f 60/1961 Sb. § 19

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56/1972 sb. rozh.

Skončilo-li trestní stíhání proti obviněnému pravomocným rozhodnutím prokurátora o postoupení věci národnímu výboru k projednání jako přestupek, nelze pokračovat v trestním stíhání, nebylo-li takové rozhodnutí v předepsaném řízení zrušeno.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 25. 11. 1971 sp. zn. [4 Tz 75/71](#).)

Okresní prokurátor podal proti obviněnému obžalobu pro trestný čin pohlavního zneužívání podle § 243 tr. zák., kterého se obviněný podle tvrzení obžaloby dopustil tím, že v noci 16. 12. 1970 kolem 3.00 hodiny, zneuživ svého postavení ředitele Žakovského domova, pohlavně zneužíval některé chovanky domova, jež osahával na prsou, některé i jinak na těle, přičemž zneužil toho, že byly chovanky na něm závislé.

Po předběžném projednání obžaloby vrátil okresní soud věc prokurátorovi k došetření za účelem

odstranění vad přípravného řízení. Podle odůvodnění tohoto usnesení shledal okresní soud tyto vady toliko v tom, že předtím postoupil prokurátor svým usnesením z 8. 4. 1971 čj. Pv 41/71-3 věc pro týž skutek MěNV v L. k projednání přestupku proti socialistickému soužití podle § 19 zák. č. 60/1961 Sb., poněvadž podle jeho názoru není stíhaný skutek obviněného trestným činem. Okresní soud poukázal též na to, že usnesení prokurátora o postoupení věci bylo mimo jiné doručeno i obviněnému, který je proto oprávněně přesvědčen, že věc bude projednána národním výborem.

Proti tomuto usnesení okresního soudu, které nabylo právní moci dne 9. 8. 1971, podal generální prokurátor ČSR dne 6. 10. 1971, tedy v šestiměsíční lhůtě od právní moci napadeného usnesení (§ 272 tr. ř.), stížnost pro porušení zákona. Dovožoval v ní, že napadeným usnesením byl porušen zákon v ustanovení § 188 odst. 1 písm. f) tr. ř., neboť předchozí rozhodnutí prokurátora o postoupení věci jinému orgánu k projednání přestupku nebrání podání obžaloby pro týž skutek, v němž obžaloba spatřuje trestný čin, v konkrétním případě trestný čin pohlavního zneužívání podle § 243 tr. zák.

Nejvyšší soud ČSR zrušil usnesení okresního soudu a trestní stíhání obviněného podle § 188 odst. 1 písm. d) a § 172 odst. 1 písm. d) tr. ř. se zřetelem k § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. zastavil.

Z odůvodnění:

Podle § 11 odst. 1 tr. ř. nelze trestní stíhání zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, jsou-li dány důvody uvedené v tomto ustanovení pod písm. a) až h).

Mimo jiné je trestní stíhání nepřipustné proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo pravomocně zastaveno (písm. f)) a proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozhodnutím jiného orgánu ke stíhání trestných činů oprávněného (písm. h)). V posléze uvedených dvou případech je trestní stíhání nepřipustné, pokud nebylo rozhodnutí v předepsaném řízení zrušeno.

Ze srovnání těchto dvou případů vyplývá, že skončením dřívějšího stíhání pro týž skutek, k němuž došlo pravomocným rozhodnutím jiného orgánu oprávněného k stíhání trestných činů, je nutno rozumět jiné skončení trestního stíhání než pravomocným rozsudkem soudu nebo pravomocným zastavením trestního stíhání. Skončením trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. je nutno proto rozumět jeho ukončení jakýmkoli pravomocným rozhodnutím s výjimkou rozsudku a zastavení trestního stíhání, pokud zákon nestanoví, že i bez zrušení takového rozhodnutí v předepsaném řízení lze v trestním stíhání pokračovat, jako je tomu (a to jen) podle § 173 odst. 2 tr. ř. v případě přerušení trestního stíhání. Pravomocným rozhodnutím, jímž se končí trestní stíhání, je proto i postoupení věci jinému orgánu, který není oprávněn k stíhání trestných činů.

Pokud se ustanovení § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. zmiňuje o „jiném orgánu oprávněném ke stíhání trestných činů“, je nutno tím rozumět každý orgán oprávněný ke stíhání trestných činů, jehož pravomocným rozhodnutím bylo dřívější trestní stíhání pro týž skutek skončeno. Protože takovým orgánem je též prokurátor a v daném případě postoupil napadeným usnesením věc pravomocně MěNV v L., skončilo tím trestní stíhání proti obviněnému. Toto usnesení nebylo v předepsaném řízení zrušeno. Nutno tedy souhlasit s názorem okresního soudu, vysloveným v odůvodnění napadeného usnesení, že další trestní stíhání obviněného pro týž skutek je nepřipustné. Vzhledem k těmto důvodům měl okresní soud rozhodnout tak, jak to přikazuje zákon v uvozovací větě § 11 odst. 1 tr. ř., tj. měl trestní stíhání pro jeho nepřipustnost podle § 188 odst. 1 písm. d) a § 172 odst. 1 písm. d) tr. ř. se zřetelem k § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. zastavit. K vrácení věci prokurátorovi k došetření podle § 188 odst. 1 písm. f) tr. ř. nebylo totiž důvodů.